

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.208/2011/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. február hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 11.B.71/2010/24. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A börtönbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A szabadságvesztés büntetés fele részének - 1 (egy) év 6 (hat) hónap - végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti.

A próbaidő a végrehajtandó rész letöltése után kezdődik.

A szabadságvesztés végrehajtandó részéből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. február 28. napján kelt 11.B.71/2010/24. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 166. § (1) bekezdés) mondta ki bűnösnek és ezért őt 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a polgári jogi igény és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezése indokolásában a törvényi minimum alatti büntetés kiszabását, az enyhítő szakasz alkalmazását indokolatlannak tartotta, mivel

befejezett kísérletről van szó, ami kisebb súllyal értékelhető, az eredmény bekövetkezésének elmaradása pedig kizárólag a sértett aktív és szakszerű védekezésének köszönhető. Ezért a büntetésnek legalább a törvényi minimumra súlyosításait indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf. 651/2010/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta azzal, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára, a vádlott életvezetésére figyelemmel indokolatlan volt a Btk. 87. §-ának alkalmazása, amelynek indokait sem adta az elsőfokú bíróság. Az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését, a kiszabott büntetés súlyosítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A vádlott védője fellebbezését írásban részletesen megindokolta.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a 24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldal alulról 2. bekezdésében a tanú1 kérelmének megfelelően a Be. 292. § (2) bekezdése felhívásával elrendelte, hogy „a vádlott és hozzátartozói távollétében hallgatja meg a tanút”. Álláspontja szerint a jegyzőkönyv alapján nem lehet megállapítani, hogy a hozzátartozók vagy más hallgatóság a tanú kihallgatását követően visszatértek-e a tárgyalóterembe, a Be. 292. § (2) bekezdése pedig kizárólag a vádlott eltávolítására vonatkozik. Az elsőfokú bíróság nem hivatkozott arra, hogy zárt tárgyalást rendelt el, nem hívta fel a Be. 237. §-át, tartalmilag zárt tárgyalás elrendelésére került sor, következésképpen hallgatóság eltávolítása a nyilvánosságra vonatkozó rendelkezések megsértését eredményezte. Az elsőfokú bíróság eljárása sérti az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény 40. cikk. 1. pontját és a Római Egyezmény 6. cikkét, a tisztességes tárgyaláshoz való jogot. Ennek alátámasztására csatolta a Fővárosi Ítéltábla három határozatát is. Kiemelte, hogy a vádlott távollétében kihallgatott a tanú1 a vádlottat terhelő vallomásra az elsőfokú bíróság ténylegesen támaszkodott, a tanú vallomása alapján állapította meg az alkalmazott eszközt. A tanú vallomása a jogi minősítés körében is feltétlenül lényeges momentumokat rögzít. Ezen túlmenően utalt arra is, hogy a tanú1 nyomozati vallomása szerint megkísérelte visszatartani a kiszállni szándékozó sértettet.

Mindezekre tekintettel a kitűzött nyilvános ülés beállítását, tanácsülés kitűzését, a tanácsülésen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, valamint a vádlottal szemben közel 2 éve változatlanul fennálló, szükségtelen lakhelyelhagyási tilalom megszüntetését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az ítéltábla által részére megküldött fellebbezés átvétele után bejelentette, hogy a nyilvános ülésen részt kíván venni.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a bejelentett fellebbezést és az átiratában írtakat fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megtartotta az eljárási szabályokat. Indokolt volt a vádlott és

hozzátartozói kiküldése, de maradt még bent hallgatóság, tehát nem került sor a nyilvánosság kizárására, esetleg relatív eljárási szabálysértés állapítható meg. Annak hangsúlyozása mellett, hogy egy banális parkolási probléma után a vádlott mindvégig agresszív magatartást tanúsított, lovassági szablyával, ölési szándékra tett kijelentéssel támadott a sértettre, aki szerencsére szakértője volt a fegyvereknek, ismerte a védekezést, így viszonylag szerencsés kimenetelű volt a cselekmény, az igazságügyi orvosszakértő kizárta a vádlott védekezésre irányuló állításait, a vádlottra kiszabott büntetés súlyosítását, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezést, a fellebbezés részletes írásbeli indokolását fenntartotta.

Az ügyészi előadás és következtetés kapcsán azt hangsúlyozta, hogy a jegyzőkönyvből nem derül ki, hogy a vádlott hozzátartozóin kívül volt-e más is jelen, így csak arra vonható következtetés a tárgyalási jegyzőkönyv alapján, hogy a hallgatóság eltávolítására került sor, törvénysértő a nyilvánosság kizárása, ami abszolút hatályon kívül helyezési ok.

Az ítélet érdemét illetően a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartotta. E körben azt emelte ki, hogy az ítéletben szerepel a „most szétvágom a fejedet, megöllek!", erre azonban a sértett egyik vallomásában sem emlékezett. Csak a tanú1 tett ilyen vallomást, az ő kihallgatására azonban törvénysértően került sor. A megállapított tényállást ellentétesnek tartotta a sértett állításával, mert iratellenes annak megállapítása, hogy a vádlott a sértett fejére kétszer sújtott le, mivel a sértetti vallomás szerint egy ütés volt, ezt megelőzően a sértett egy bejlesztő mozdulatról beszélt. Ezzel pedig ellentétes a többrendbeli fejre, vállra irányuló ütés az ítélet 10. oldal utolsó bekezdésében.

A szakértői vélemény kapcsán azon megállapításokat hangsúlyozta, miszerint életveszély nem alakult ki és nem várható maradandó fogyatékoság, majd kifogásolta, hogy a sértett tárgyaláson történt megvizsgálását követően a szakértő megállapította a maradandó fogyatékoságot, a munkaképesség csökkenést és a két fogalom összemosásra került. Mindezekre tekintettel iratellenesnek és tévesnek tartotta az ítéleti tényállást. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság csak ismertette, de nem ütköztette a vallomásokat, így a sértett és tanú1 tanúvallomását, holott közöttük a vágások számában és abban is ellentét áll fenn, hogy kezdeményező volt-e a sértett. A sértetti közrehatás pedig tanú1 vallomása alapján megállapítható, de a tényállás szerint is lobbánékony természetű a sértett.

Mivel a sértett nem emlékezett a megöllek kifejezésre, csak tanú1, a szablyával való egyszeri sújtás pedig nem alkalmas az emberölés kísérlete megállapítására, vitatta a cselekmény minősítését. Álláspontja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a vádlott szándékát, mert az csak testi sértésre irányult és nem tartotta megállapíthatónak a maradandó fogyatékoságot sem.

Tévesnek ítélte az ügyész hivatkozását a vádlott előéletére, mivel a vádlott egyetlen elítélése az elkövetés utánra esik. Álláspontja szerint nem került megfelelően értékelésre a vádlott fiatal felnőtt kora, a vádlott 21 éves volt az elkövetéskor, ez

pedig módot ad az enyhítő szakasz alkalmazására, miként a jelentős időmúlás, az, hogy a vádlott mindvégig kényszerintézkedés hatálya alatt állt. A vádlott, aki kijelentette, hogy nem akarta megölni a sértettet, elismerően nyilatkozott a sérülésre, elnézést kért a sértettől. Kifogásolta, hogy elmaradt annak értékelése is, hogy a vádlott két nagykorú hozzátartozóját támogatja, miként a sértetti közrehatás értékelése is.

Összegzésképp elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatásával a vádlott felmentését, bűnösség esetén más minősítés, testi sértés megállapítását, a büntetés enyhítését, részben felfüggesztett, részben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A bejelentett fellebbezések közül a védelmi fellebbezés részben, enyhítést célzó részében alapos.

Az ítélet tábla a bejelentett kétoldalú fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményezően nem sértette meg a Be.-nek a tárgyalás nyilvánosságára vonatkozó rendelkezéseit azzal, hogy a tanú1-t a vádlott távollétében, a vádlott hozzátartozói jelenléte nélkül hallgatta ki a 2011. február 24.-i tárgyaláson.

A tárgyalásra tanúként idézett a tanú1 a 23. sorszám alatti, 2011. február 8-án érkezett beadványában azt kérte, hogy adatait zártan kezeljék és tanúkénti meghallgatására a vádlott távollétében kerüljön sor.

A 24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 20. oldal 5. bekezdése szerint „A tanács elnöke rögzíti, hogy kérésére a vádlott és hozzátartozói elhagyják a tárgyalótermet”. Ezt követően hallgatta meg a bíróság tanú1-t arra, hogy miért kérte adatai zártan kezelését és a vádlott távollétében történő kihallgatását.

A tanú1 az általa tapasztaltak, a másoktól hallottak alapján arra tekintettel, hogy három kiskorú gyermeket nevel, az indokot a vádlottól és rokonaitól való félelemben, a bosszújuktól tartásban jelölte meg.

Meghallgatása után az ügyész indítványozta a tanúnak a vádlott távollétében való meghallgatását. A vádlott védője, bár kifogásolta, hogy a tanú az indokok tekintetében konkrétumokat nem mondott és sérelmezte a vádlott családjának maffiózókénti minősítését, szintén a vádlott távollétében történő tanúkihallgatásra tett indítványt.

Az indítványokat követően hozott, a 24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldal közepén lévő pervezető végzés azt tartalmazza, hogy a bíróság a tanú1-t a Be. 292.§ (2) bekezdése alapján a vádlott és hozzátartozói távollétében hallgatja meg.

A bíróság a tanú1-t kihallgatta.

Kihallgatását követően a 24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 24. oldal 10. bekezdésében „A tanács elnöke rögzíti, hogy a vádlott helyet foglal a tárgyalóteremben.”.

A tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmaz adatot arra, hogy a vádlottnak hány hozzátartozója volt jelen a tárgyaláson és nincs adat arra sem, hogy e személyeknek mi volt a Be. szerinti hozzátartozói minősége.

Nincs adat arra sem a jegyzőkönyvben, hogy a vádlott hozzátartozói, a vádlott védője, vagy a vádlott sérelmezte volna a tanács elnökének kérését, miként arra sincs adat, hogy a vádlott és védője vagy a vádlott hozzátartozói indítványt, kérelmet terjesztettek volna elő, hogy a tárgyalóterembe a vádlottal együtt visszatérjenek, illetve a vádlott tárgyalóterembe visszatérésekor a tanács elnöke megtiltotta volna azt, hogy a vádlott hozzátartozói a vádlottal együtt visszatérjenek.

A Be. 96.§-ának (1) bekezdése szerint a tanú, az érdekében eljáró ügyvéd kérelmére vagy hivatalból elrendelhető, hogy a tanú személyi adatait - a nevén kívül - zártan kezeljék.

A Be. 292.§ (2) bekezdése értelmében a tanács elnöke indítványra, vagy hivatalból a tanú kihallgatásának tartamára a tárgyalóteremből eltávolíttatja azt a vádlottat, akinek a jelenléte a tanút a kihallgatás során zavarná.

A bíróság tárgyalása nyilvános. A tisztességes eljáráshoz való jognak a nyilvánosságban megnyilvánuló perrendi garanciája különleges körülmények esetén korlátozható, mert a bíróság az egész tárgyalásról, vagy annak egy részéről a nyilvánosságot kizárhatja. A Be. 237.§ (3) bekezdés c) pontja ilyen okként határozza meg a tanú védelmének érdekét.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelte el a tanú személyi adatainak zártan kezelését és a Be. 292. § (2) bekezdésében írt jogosultságával élve törvényesen távolította el a vádlottat a tanú kihallgatásának idejére a tárgyalás ezen részéről.

A Be. 292. §-ának (2) bekezdése azonban nem ad törvényes felhatalmazást a vádlott mellett a vádlott hozzátartozóira is.

Az adott esetben azonban nem hagyható figyelmen kívül az, hogy az elsőfokú bíróság nem a hallgatóságot kérte fel a tárgyalóterem elhagyására, és nem zárta ki a nyilvánosságot sem. Abból, hogy nem a hallgatóság illetve a nyilvánosság megfogalmazást használta, csak arra vonható következtetés, hogy a tárgyaláson nemcsak a vádlott hozzátartozói voltak jelen. A hallgatóság fogalma nem azonos a vádlott hozzátartozói fogalommal, a nyilvánosság pedig nem szűkíthető le a hozzátartozók körére. Mivel az elsőfokú bíróság nem a hallgatóságot távolíttatta el a tárgyalóteremből és nem zárta ki a nyilvánosságot, a nyilvánosság törvényes ok nélküli kizárása mint abszolút hatályon kívül helyezési ok nem valósult meg.

A tanú1 indokainak meghallgatását követően az elsőfokú bíróságnak törvényes alapja lett volna a Be. 237. §-a (3) bekezdés c) pontjának felhívására a vádlott hozzátartozói tekintetében. E törvényhely felhívásának és indokolt, nem pervezető végzés meghozásának elmaradása olyan relatív eljárási szabályszegésnek minősül, amely feltétlen hatályon kívül helyezést nem eredményezhet.

Nem hagyható figyelmen kívül az, hogy sem a vádlott és védője, sem a vádlott hozzátartozói nem kifogásolták a felkérést a tárgyalóterem elhagyására. A tanács elnöke törvényi felhatalmazással hallgatta meg a tanút a vádlott távollétében, a vádlott védője jelen volt, az érintett tanú vallomásait a tanács elnöke a Be. előírásai szerint ismertette a vádlott előtt, akit a vallomásra részletesen nyilatkozhatott. Ilyen körülmények között pedig a tanú meghallgatásakor a vádlott mellett a vádlott hozzátartozói jelenlétének hiánya nem alapozza meg a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, miként a nyilvánosság törvényes ok nélküli kizárását sem, így nem eredményezheti az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

A fenti eljárási szabálysértésen túlmenően az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben, kellő részletességgel és alapossággal folytatta le. A vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egymással összevetette, okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás lényegében megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben írt hibáktól, hiányosságoktól. A tényállás azonban személyi és történeti részében egyaránt kisebb kiegészítésre és helyesbítésre szorul.

Az ítélet az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma és a nyilvános ülésen a védő által becsatolt orvosi igazolás alapján, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az alábbiak szerint kiegészíti és helyesbíti:

A vádlott nyugdíjas szüleit, betegsége miatt gondozásra szoruló édesapját támogatja.

A vádlottat a Budakörnyéki Bíróság a 2005. szeptember 20. napján jogerős 7.Bk.332/2005/2. számú határozatával lopás vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta.

Az ítélet 3. oldal 5. bekezdésének első mondatát azzal egészíti ki, hogy az élezett tisztai szablya kb. 70 cm hosszúságú volt.

A 3. oldal 7. bekezdés első sorának 6. szava helyesen: lefelé.

Az ítélet 4. oldal 5. bekezdésének 5. mondatát azzal egészíti ki, hogy szervezeti szempontból a munkaképesség csökkenés 1-2 % lehet.

A vádlott 2009. július 16-án önként jelentkezett a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányságon (nyomozati iratok 309. lapszáma).

A vádlott a tárgyaláson elnézést kért a sértettől és családjától (24. sz. jegyzőkönyv 25. oldal 2. bekezdés).

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítéssel a megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352. §-ának (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

Indokolásában részletesen és lényegében iratszerűen ismertette a rendelkezésére álló bizonyítékokat, majd azokat összegezve számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely részükben és miért nem tartott valónak.

Az ítélet tábla azonban a bizonyítékok ismertetését és elemzését, mérlegelését illetően az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiakkal indokoltnak tartotta kiegészíteni.

A vádlott a nyomozati vallomásában arra is hivatkozott, hogy a sértett őt büdös cigánynak nevezte, megöléssel fenyegette azzal, hogy „széttaposom az agyad!” közben emelte a nála lévő vasat, folyamatosan ütött felé úgy, hogy a vasat a feje fölé emelte és csapkodott, ami miatt ő 5-6 métert hátrált. A sértett úgy sérülhetett meg, hogy a kezével belecsapott a bozótívágó késbe.

A vádlott a tárgyaláson azzal tagadta bűnösségét, hogy nem akarta megölni a sértettet, véletlen volt, ami történt. Ez alkalommal is hivatkozott arra, hogy őt a sértett büdös cigánynak hívta és a nála lévő csővel csapkodott felé.

A sértett nyomozati vallomásában állította azt is, hogy a vádlott nem a kezét akarta elvágni, hanem a fejére célzott. A tanú1-gyel folytatott szembesítése során a vádlott első szablyszerű megmozdulását bejlesztő mozdulatként, míg a másodikat vágásként határozta meg.

A tárgyaláson állította a sértett, hogy nem volt a részéről gyalázkodás, maximum anyázás, illetve a „kotródj”, „takarodj” szavakat használta. Egyik meghallgatásakor sem emlékezett arra, hogy a vádlott a „Neked véged!”, a „Megöllek!” kifejezéseket mondta volna.

A tanú1 folytatólagos tanúkenti meghallgatásakor azt állította, hogy amikor a vádlott a „megöllek” kijelentést tette, a sértett fejére célzott, a sértettel történt szembesítés alkalmával pedig a vádlott mozdulatát a szablyával egyből vágásnak minősítette.

A tárgyaláson azt vallotta, hogy a sértett nem tett megjegyzést a vádlott származására, a vádlott a szablyával vállmagasságból sújtott le és a szablya vége belement a sértett arcába.

Az igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson adott véleményében azt állította, hogy amennyiben a sértett nem védekezik, a koponyát olyan ütés is érhetne volna, ami az életébe kerül.

A sértett vizsgálatát követően kifejtette azt is, hogy össz-szervezeti szempontból a sértett munkaképességének csökkenése 1-2 % lehet.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a vádlott védekezését. Vallomásait összevetette a sértett, valamint a tanú1 által előadottakkal és az igazságügyi orvosszakértői véleménnyel.

A bizonyítékok elemzését és mérlegelését követően helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kölcsönös szitkozódást, szóváltást követően a vádlott volt az, aki rátámadt a sértettre és a támadás eszköze egy lovassági szablya volt.

Helytállóan vont következtetést arra is, hogy a sértettnél semmilyen eszköz nem volt, eszközzel nem támadott a vádlottra, hanem a vádlott támadásával szemben pusztán kézzel védekezett.

Az ítélet tábla - szemben a védői érveléssel - nem látott megállapítható ellentétet a sértett és a tanú1 vallomása között. Az a körülmény, hogy a tanú1 határozottan állította, hogy a vádlott milyen kijelentéseket tett, a „Véged van!”, „Megöllek” kijelentések elhangzására pedig a sértett nem emlékezett, nem jelent ellentétet, miként az sem, hogy a sértett tanú a fejére irányított vágás előtt egy beijesztő mozdulatról számolt be, a tanú1 pedig mindvégig egy fejre irányított ütestől vallott.

A sértett vallomásával nem ellentétes a tényállás megállapítása a fejre irányított ütésekkel illetően, a tényállás nem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint a vádlott a sértett fejére kétszer sújtott le. A 3. oldal 5. bekezdésében levő egyszer lesújtott menet közben megállapítás megfeleltethető a sértett általi beijesztő mozdulatnak. A tényállás szerint a vádlott a sértett fejét célozva egyszer sújtott le.

A sértett a kölcsönös szóváltást elismerte, a kezdeményezést nem. A tanú1 azon állításából, hogy ő megpróbálta visszatartani a sértettet, nem vonható le az a következtetés, hogy a sértett volt a kezdeményező. A bizonyítékok mérlegelését illetően az ítélet tábla nem tartotta elfogadhatónak azt a védői álláspontot, hogy a vádlott részéről elhangzott kijelentéseket illetően a tanú1 állítása azért nem fogadható el, mert a tanú kihallgatására törvénysértően került sor, ugyanakkor a tanú azon vallomását, miszerint a sértettet megpróbálta visszatartani, a sértett kezdeményező szerepének megállapításánál elfogadhatónak ítélte.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény a sértett és a tanú1 vallomását támasztotta alá. Kizárta a szakértő a vádlott védekezését, miszerint a sértett a sérülését a bozót vágó késtől és úgy szerezte, hogy beleesett vagy belecsapott a sértett a vádlott kezében levő eszközbe. A szakértő a sértett sérülését kifejezetten védekező sérülésként jelölte meg.

A maradandó fogyatékoság megállapítása megalapozott, a munkaképesség csökkenés mértéke tekintetében azonban - egyetértve a védelmi okfejtéssel - az az

irányadó, amit a szakértő össz- szervezetileg megállapíthatónak tartott, ami 1-2 % lehet.

A kiváltó okot, a kölcsönös szóváltás tényét megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, miként a helyszín ismeretében, a vádlott helyszínről távozása alapján a vallomások tükrében arra is logikusan vont következtetést, hogy a vádlott a tolatás helyett előre felé is kihajthatott volna az utcából, mert előtte parkoló autó nem volt.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A vádlott felmentését célzó, a vádlotti védekezés elfogadását szorgalmazó védelmi okfejtést nem osztotta az ítélőtábla, mert az a bizonyítékok mérlegelését támadja, így az a perrendi szabályok értelmében a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlott cselekményét emberölés büntette kísérletének minősítette.

Az elsőfokú bíróság a vádlott elkövetéskori tudattartalmát illetően a tárgyi és alanyi oldal ismérveivel a 15. számú Irányelvben kifejtettek szerint részletesen foglalkozott.

Az e körben megállapítottakkal, egy kivétellel, az ítélőtábla is egyetértett. Az irányadó tényállás szerint a vádlott menet közben lesújtott ugyan a szablyával, ez azonban nem érte el a sértettet, ez volt a sértett által bejlesztő mozdulatként megjelölt első vágás, ami a sértett és a vádlott között még meglévő távolság miatt nem tekinthető fejre irányzottnak. Ezért az ítélőtábla - osztva a védelem erre vonatkozó kifogását - az ítélet 10. oldal utolsó bekezdésében a sértett fejére, vállára irányzott többrendbeli közepes - nagy erővel leadott ütést egyszeri vágásra korrigálta.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen. Figyelemmel a tényállás kiegészítésére a súlyosító és enyhítő körülmények alábbi helyesbítése és kiegészítése volt indokolt.

Az ítélőtábla további súlyosítóként értékelte, hogy a vádlott cselekményét büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Az enyhítő körülmények köréből mellőzni kellett a vádlott fiatal felnőtt korát, mert a büntetett előélet a vádlott 21. életéve ellenére kizárja ennek enyhítőkénti értékelését.

További enyhítőként értékelte az ítélőtábla, hogy a vádlott nyugdíjas szüleit, így a betegsége miatt gondozásra szoruló édesapját támogatja. A vádlott önként jelentkezett a rendőrségen, a sértettől és családjától a tárgyaláson elnézést kért. A sértett fellépése, az általa használt trágár szavak nem a helyzet megoldását, hanem annak elmérgesedését eredményezték, így az előzményeket illetően a sértetti közrehatás is megállapítható.

A kiszabott büntetést illetően az ítélőtábla - figyelemmel a vádlott védője által előterjesztett indítványra is - megvizsgálta, hogy a Btk. 2.§-ának értelmében az elkövetéskori, vagy az elbíráláskori törvény alkalmazása a kedvezőbb-e a vádlottra nézve.

A büntetési tétel, az enyhítő szakasz alkalmazhatósága, a büntetés kiszabásának 83.§ (1) és (2) bekezdésben meghatározott elvei és a Btk. 90.§ (1) bekezdése 2010. május 1. napjától hatályos rendelkezésének összevetése alapján az ítélőtábla akként foglalt állást, hogy a vádlott tekintetében a jelenleg hatályban lévő Btk. a kedvezőbb.

A vádlott javára megállapított további enyhítő körülmények miatt az ítélőtábla - egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával - alkalmazhatónak tartotta a Btk. 87.§-ának (2) bekezdése b) pontját és úgy ítélte meg, hogy a 3 évi tartamban meghatározott szabadságvesztés az, amely arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel és alkalmas arra, hogy a vádlottal szemben a büntetési célokat elérje, érvényre juttassa.

Figyelemmel a vádlott által eddig előzetes fogvatartásban töltött időre és arra is, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala a vádlott szabadlábra kerülése óta két év telt el, az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a 3 évi szabadságvesztés fele részének végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető, mert alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

Ezért a Btk. 90.§-ának (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtását részben felfüggesztette és a (2) bekezdés alapján az 1 év 6 hónap végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette.

A próbaidő a végrehajtandó rész letöltése után kezdődik a Btk. 90.§ (2) bekezdés utolsó fordulata értelmében és az elítélte a Btk. 90.§ (3) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtandó részéből nem bocsátható feltételes szabadságra.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§-ának (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb -törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§-ának (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év február hó 15. napján

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Magócsi István sk.

előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.

bíró

A Pest Megyei Bíróság 11.B.71/2010/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.208/2011/11. számú ítéletében írt változtatással 2013. év február hó 15. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés próbaidőre felfüggesztett részének kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. év február hó 15. napján

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő